

Tyttö loisti raivosta. Hän oli juuri saanut tietää parhaalta ystävältään, että tämä oli muuttamassa maailman toiselle puolelle. Huomenna. Tyttö ei voinut ymmärtää, kuinka poika ei ollut kertonut hänelle lähdestään. Eivätkö ystävät jaa kaiken. Poika tiesi, että tyttö oli uutisista vihainen, mutta silti hän sanoi vain: - Kestän mieluummin lyhyen vihasi, kun olisin kestänyt sen valtavan surun, jos olisin kertonut aikaisemmin. Tyttöä nuo sanat eivät lohduttaneet. Hän pyyhki vihan vallassa valuvia kyyneliä silmäkulmistaan. Sitten hän katsoi poikaa viimeisen kerran, laski katseensa maahan ja käveli pois. Kului viikkoja ja kuukausia. Tyttö pulppusi vihaa ja surua. Hän päätti jättää asian taakseen. Hän ei jaksanut itkeä iltaisin tuon pojan perään. Tyttö sai monia kuukausia viestejä ja kirjeitä pojalta. Ensimmäiset hän luki, mutta monet hän jätti lukematta. Poikakaan ei jaksanut lähetellä anteeksipyyntöjään loputtomiin, koska vastausta niihin ei ikinä kuulunut. Häinkin lopulta luovutti, kunnes yritys pitää yhteyttä kuoli kokonaan. Vierähti vuosia. Kunnes eräänä aurinkoisena sunnuntaiaamuna tyttö heräsi hymy huulillaan. Hän aloitti aamutoimensa tietämättään, että tuo päivä tulisi olemaan yksi elämänsä rankimmista. Tyttö otti kahvikupin käteensä selatessaan postiansa. Kuppi kuitenkin laskeutui pöydälle hyvin nopeasti, kun käteen osui kirje, joka oli käsin kirjoitettu. Tyttö tunsikin käsialan eikä ollut varma mitä ajatella. Hän hengitti syvään ja avasi kirjeen. Siinä luki:

2.2.2011

"Hei Venla! Tiedän, että siitä on kauan, jopa viisitoista vuotta. Tiedän myös tehneeni väärin. En olisi saanut lähteä varoittamatta. Mutta halusin viettää viimeiset ajat kanssasi iloiten enkä murehtien sitä, kuinka emme enää näkisi. Ymmärrän hyvin, jos olet vieläkin vihainen, mutta ajattelin vain parastasi. Vaikka saatoinkin olla vähän itsekäs halutessani nauttia taivaan valaisevasta hymystäsi. Haluan kuitenkin, että muistat ne sanamme, joita uskollisesti toistimme toisillemme. Silloin kun synkkiä päiviä sattui eteen: - Ystävyys on kerran kylvetty pienellä siemenellä. Sitten se on kasvanut kasvamistaan, kuin kaunis ruusu ja kukkinut joka päivä uudestaan. Tuo ystävyys ruusu ei koskaan kuole, vaan kukkii päivästä toiseen, kun se kerran on laitettu kasvamaan. Vaikka ystävyys on ollut nupussa nyt jonkin aikaa, ei se silti ole kuihtunut tai kuollut. Se kestää ikuisuuksiin pitkän ja lyhyen välimatkan, ison tai pienen alamäen, elämän ja kuoleman. Se jatkaa kasvamistaan kyynelistä ja vihasta huolimatta. Venla olet minulle hyvin rakas edelleen ja haluan, että ystävyys ruusumme kukoistaa taas. Olen tulossa Suomeen 13.2. ja haluaisin nähdä sinut. Lentoni on ainut lento sinä päivänä Etelä-Amerikasta. Sen pitäisi tulla noin kello 11.00. Toivon että olet vastassa lentokentällä, mutta ymmärrän täysin, jos et vielä pysty tuota ruusun nuppua avaamaan. Terveisin Akseli" Tytön kädet tärisivät ja kyynelleet valuivat. Hän muisti sen kerran, kun oli viimeksi nähnyt pojan, mikä sai hänet itkemään. Tyttö ei ollut ikinä riidellyt pojan kanssa. Poika oli aina ollut hänen tukena, lohduttanut häntä huonoina aikoina ja nauranut hänen huonoillekin vitseilleen. Tyttö tiesi, että poika oli oikeassa. Ystävyys ei ollut kuollut, se oli ollut vain nupussa. Tyttö halusi avata sen nupun ja antaa ystävyys kukoistaa. Hän vilkaisi kalenteriaan ja hämmentyi huomattessaan, että tänään oli 13.2. Kirjeen oli täytynyt tulla myöhässä. Sillä ei kuitenkaan ollut väliä, koska kello oli jo yksitoista. Tyttö kulki ympäri asuntoaan etsien vaatteita, lompakkoa ja avaimia. Hän istui autoonsa kiireessä ja painoi kaasun pohjaan. Hän oli melkein lentokentällä, kun hänen puhelimensa alkoi soida. Puhelimen toisesta päästä kuului anteeksi pyytävä ääni joka sanoi: -Hei, olen Minna Pöntynen ja soitan Helsingin keskussairaalaan. Oletteko te Venla Aalto? Tyttö tunsikin, että jotain pahaa oli tapahtunut. Hän kuitenkin vastasi myöntävästi ja nainen toisessa päässä jatkoi: -Tänään sattui hyvin vakava autokolari. Taksia ajoi risteykseen, jossa iso rekka ajoi suoraa sen kylkeen. Taksissa oli kuskin lisäksi yksi matkustaja. Hänellä oli kädessään paperi, jossa luki nimesi ja puhelinnumerosi. Kuski ei selvinnyt. Matkustajana ollut mies on täällä teho-osastolla koomassa. Uskomme, että

hänen täytyy olla läheisenne. Tunnistatko kuka hän saattaisi olla? Tyttö purskahti itkuun. Hänellä oli täydellinen tieto, kuka tuo vakavasti vahingoittunut mies oli. Tyttö ilmoitti olevansa miehen läheinen ystävä ja ilmoitti ajavansa suorinta tietä sairaalaan. Tyttö astui pimeään huoneeseen, jossa ruhjeilla oleva mies oli. Tyttö oli itkenyt koko matkan. Kyyneleet eivät vähentynyt yhtään ovella seistessä. Hänen edessään makasi mies, jonka tyttö oli tylästi jättänyt viisitoista vuotta sitten. Tyttö juoksi miehen viereen, painoi pään hänen rintaansa vasten ja toivoi vain, että voisi vielä nähdä sen tuntemansa pojan hymyilevän hänelle edes kerran. Tyttö ei nostanut päätään pojan rinnalta koko yönä. Hän nukkui siinä toivoen yhä uudestaan ja uudestaan, että kun hän aamulla avaisi silmänsä, niin poika sanoisi hänelle huomenta. Mutta tytön suureksi suruksi seuraavana aamuna ei poika ollut liikkunut tai antanut minkäänlaisia elonmerkkejä. Tyttö oli taas alkanut nyyhkyttää, kun kuuli vieressään olevasta radiosta kappaleen, jonka hän tunsi hyvin. Siinä laulettiin: "Katso kuinka tähdet loistavat sinulle ja kaikelle mitä sinä teet". Tätä kappaletta pojalla oli tapana soittaa tytölle, kun hän oli allapäin. Poika oli aina tiennyt. Miten tytön sai hymyilemään, vaikka tytöstä olisi tuntunut, että koko maailma oli häntä vastaan. Tyttö nosti päätään pojan rinnalta, otti häntä kädestä kiinni alkaessaan hyräillä laulua. Kyyneleet valuivat tytön poskia pitkin pojan poskelle. Tyttö vetäisi henkeä ja kuiskasi: -Ystävyysruusu jatkaa kukkimista, vaikka kuolema sen kohtaisi. Nuo sanat sanottua tyttö suuteli pojan kättä, jolloin käsi liikahti. Tyttö nosti päätään toiveikkaana, mutta hänen pettymyksekseen poika oli yhtä elottoman näköinen kuin aikaisemminkin. Tyttö sulki silmänsä valmistautuessaan hyvästeihin. Hän kuuli pienen laulun sävelmän. Tyttö katsoi tuota kuoleman reunalla käynyttä miestä. Tämä lauloi tytölle. Tyttö hyppäsi hänen kaulaansa itkien onnesta. Mies naurahti todetessaan kuiskaten: -Taisi olla ikävä. Tyttö nauroi ja itki hysteerisenä. Mies katseli ympärilleen ja kysyi: -Mikä päivä tänään mahtaa olla? Tyttö katsoi huoneen toisella puolella olevaa kalenteria ja totesi: -Ystävänpäivä, meidän päivämme.